

Det som inte finns

– DET VAR EN UNDERLIG TVESTJÄRT, bredare på mitten, och plötsligt fällde den ut ett par vingar och flög iväg. Inte vet jag vad det var. Jag är ingen ornitolog. Därför frågade jag en entomolog. Han sade att det var omöjligt.

– Men du såg det ju.

– Jo, men jag hade misstagit mig, sade han. Samma sak var det väl med ängeln som lyfte just då jag böjde mig ner för att titta närmare på tvestjärten.

– Vilken djävla ängel?

– Ängeln i trädet, han som inte heller fanns, enligt ornitologen.

– Vilken ornitolog?

– Inte jag. Jag är inte ornitolog, så det var väl han, den där insektsforskaren, som sade att det var ett misstag.

– Du är tamefan inte klok.

– Nej, det sade han också, innan han gick.

– Vem?

– Ornitologen.

– Nu går jag.

– Gör det, men ser du en sån där tvestjärt, kan du väl ringa mig. Jag är intresserad av allt som inte finns.

Segregation

PÅ FÖRMIDDAN och en bit in på eftermiddan flyger en polishelikopter fram och tillbaka över ett stort område i mitt grannskap. Detta pågår praktiskt taget varje vardag. Jag antar att de hos polisen behöver avverka sina flygtimmar, kanske också göra av med en del bensin så att ransonen inte minskas vid kommande budgetbehandlingar, vad vet jag? Kanhända är det fråga om övningsflygning för nybörjare? Frånsett skälet, undrar jag varför man valt vårt område för denna verksamhet. Det bullrar irriterande. Kan valet ha något att göra med det som framgick av en kvällstidnings kartor, där man visar hur sned inkomstfördelningen är i storstadsområdet? Vi här i södra förorten har markant lägre medelinkomst än andra. Polisen kan kanske komma lättare undan med att bullra här? Höginkomsttagarna i Djursholms och Lidingös villor skulle nog protestera om en helikopter dagligen svepte runt, runt, brummande över deras hus. De har ju också andra resurser än pengar att ta till för att påverka dem som beslutar. Ändå skulle det passa bättre att brumma där. I de villorna finns det nog färre skiftjobbare som behöver sova på dagarna.

Ungefär de här spridda tankarna skrev jag ner och skickade till en av de förtroendevalda politikerna i polisstyrelsen. Tydligt nog nådde mitt brev någon som tänkte på alla cylindrar. Hon fick inte bara polisen att omedelbart flytta flygningarna till mera burgna områden, utan fick sitt parti att göra det hela till en kärnfråga i nästa val, där partiet och dess koalitionsbröder vann med stor marginal.

Idag har man förlagt sopförbränningsanläggningarna till höginkomsttagarområdena. Störande motorvägar i flertalet låginkomsttagarområden har grävts ner i tunnlar. Ovanpå finns nu koloniträdgårdar. I övriga områden har man nöjt sig med plank som avskärmning. Den planerade mastodontarenan för idrottsarrangemang har omlokiserats till Gärdet. En anläggning för slutförvaring av kärnkraftsavfall projekteras för närvarande och ska förläggas till berget under Djursholms Ekebys gamla vattentorn. Så där håller de på, politikerna.

Det lönar sig således att skriva till sina folkvalda representanter. Det verkar kanske lite pekpinneaktigt, men jag vill ändå framhålla fördelen av att adressera eventuella propåer till verkliga eldsjälar.

På bio med August Strindberg

TVÅ METER FRÅN MIN SITTPLATS, snett till höger, finns August Strindberg som betraktar sin begravning. Hans blick är riktad mot TV-apparaten där SF:s suddiga och regniga journal nu rullar fram. Ingen av oss andra i lokalen är så uppmärksam som August, så fokuserad, för begravningen som visas är ju hans. Kolonnerna av män i svart och höga hattar, plommonstop, studentmössor drar förbi, stumt, beskäftigt, ryckigt. Folkmassor kantar gatorna. Vid graven baxas kistan ned från vagnen, fyra män på varje sida kånkar upp den på kullen, August firas ned i hålet. Fanor och standar som defilerar, bugar framför gropen. Blommor, kransar hopas till en väldig hög.

Vem riktade så väl hans byst mot teven, att det såg ut som om August fanns ibland oss för att se på sin begravning, där i huset på Drottninggatan 85? Var det Persson, intendent för Strindbergs sista bostad? Vilken dramaturg hon är, i så fall!

Aldrig mer

INTE EN GÅNG TILL ska jag avsätta tre timmar till kallprat, ett ynkligt glas rödvin och en knappt anständig måltid, som igår på banketten.

De båda gästerna framför mig borrade klorna i varandra, för dem försvann resten av tillvaron, inklusive jag. Tre personer till höger om mig bildade ett liknande kotteri och till vänster fanns bara bordskanten.

Även om jag haft någon att tala med, skulle jag behöva skrika, så hög var ljudnivån i restaurangen. I den miljön blir jag alltid hes, också om jag sitter tyst, mina stämband lider av kakafonisk allergi.

Hade någon av mina bordsgrannar sagt några ord till mig, av förbarmande eller för att det förväntas att man gör så, hade min melankoli säkert ökat. Jag kunde då till och med ha blivit brysk, rentav avvisande och ironiskt oförskämd, innan jag åter dragit mig tillbaka i mitt musselskal, som efterhand blev tjockare.

Ett försök till ögonflört med en dam två bord längre bort – hon liknade Voltaire, fast vackrare – blev resultatlös. Hon ägnade i stället all uppmärksamhet åt sin tändare och sina cigaretter och kedjerökte under hela måltiden.

Serveringspersonalen var för fåtalig. Jag hann bli hungrig mellan rätterna och drack två liter vatten. Ett glas vin var det enda som bjöds och mitt tog slut innan såsen till varmrätten kom på bordet.

De många talen och festvisorna handlade om saker jag inte kände till och jag sjönk allt djupare in i mitt elände. Felet var mitt eget, som min fru sade efteråt. Man måste bjuda till. Hon

har nog rätt i det. Det är inte tretimmarsmiddagar med sisådär mat, obegripliga tal och krystade sånger det är fel på – själva ramen som erbjuds mig att sitta i. Jag fyller den med fel innehåll eller inget alls.

Om det blir en nästa gång, ska jag ge den ett innehåll. Mitt i varmrätten ska jag välta bordet och gå.

En insändare

SER JAG EN VACKER KVINNA på morgonen tar det flera timmar innan den implosion av testosteron (eller vad det nu är för något) har tunnats ut i blodet eller ätits upp av något av blodets renhållningshjon. Har jag inget för mig gör det inget, störningen höjer min livskvalitet, om man vill uttrycka det så. Men har jag arbete att utföra, är det stimulus som möter mig i form av den attraktiva damen, en distraktion som minskar min effektivitet i det jag ska uträtta. Det finns väl inget att göra åt det, man får leva med det, hoppas att man möter bara gubbar, svarta katter och helt beslöjade kvinnor på vägen till sitt värv. Däremot kan man göra något åt en annan typ av stimulus som har samma effekt på mitt inre sekretoriska system: jättestora affischer med lättklädda, raffiga kvinnliga sexobjekt på reklampelare. Med vilken rätt manipulerar krämare av damunderkläder mina hormoner? Varför får jag inte bestämma över när jag själv vill att mitt blod ska översvämmas av lustbringande testosteronmolekyler? Varför hörs inte ett knyst från liberala frihetskämpar i denna allvarliga fråga om inre sekretoriska övergrepp på medborgaren? Med lag försöker man nu skydda mig mot rökangrepp på mina lungor när jag vistas på offentlig plats. Min inre sekretoriska miljö, däremot, låter man H&M och andra, fritt exploatera till timplånga men för min själsro och arbetsproduktivitet. Jag kräver av alla medborgarrättsaktivister, konsumentskyddsorgan, Högsta Domstolen eller vilka instanser som nu känner sig manade, att de med kraft och lagliga medel, om det behövs, skydda min rätt att själv få bestämma när jag vill bli kåt och när jag vill vara erotiskt nollställd för att kunna ägna tankar, känslor och muskler åt produktivt arbete!

Turism

– TO BE MARRIED in Seglora church is very popular.

Hur många gånger har jag sagt detta när jag visat utländska gäster Skansen? När det hände för 151:a gången, beslöt jag att aldrig mer gå på Skansen med gäster. Jag är färdig med det. Men vad ska man visa i stället? Vad är egentligen turism, att visa någon Paris, Stockholm, Buenos Aires, London? Är det inte just detta att haspla ur sig klyschor om redan genomfotograferade vyer, byggnader, monument och platser? Att inte låtsas om att Eiffeltornet står där, att avstå från Skansen, att ta långa lovar kring allt som låter som tango i Argentina, att blunda när man går förbi Big Ben, är det möjligt? Hur ska t ex en japan då kunna pricka av just det som man *måste* se från sin lista?

Det finns tydligen ett varuhus med tillhörande hotell i Edmonton i Kanada där man på ett och samma ställe byggt upp kopior av världens största sevärdheter. Varför reser man inte dit och ser allt på en gång? Sedan kan man ge fan i allt normerat turistande. Och ärligt talat är det på det här sättet: visserligen är det ett jämnt och fint klimat på Hawaii men luft, vyer, vatten, god mat – ta vad ni vill – finns överallt i världen, ofta av bättre kvalitet. Men man kanske reser dit *för att ha varit där*? Så har man ju foton som man inte tittar på, men de finns där, väl lagrade för nästa generation som kommer att kasta dem på sophögen och åka till samma platser och ta sina egna foton. Så kommer vi att hålla på, tills vi höjer blicken och verkligen betraktar vad som finns omkring oss där vi är just nu. Tror jag.

På tal om turism, kommer jag att tänka på Joakim som var guide i min hemstad. Han visade stadens sevärdheter för turis-

ter. Den 112:e gången han pekade på kyrktornet och sade att det där är Mariakyrkan, fick han hals över huvud springa bort till broräcket vid ån, där turistgruppen befann sig, och spy. Han fick omedelbart sparken när turistchefen fick veta vad som hänt.

Att kräkas är nog bättre än att bli galen. Det kunde han ju ha blivit i stället. Tänka sig, 112 gånger! Jag hade nog brutit samman mera grundligt.

Möjligheter

JAG HAR BORRMASKIN, mixer, mikrougn, fyra bandspelare, elvisp, tre stillbildskameror, videokamera, en gammal smalfilmskamera, två elektriska musikinstrument, kassettdäck, videoapparat, eldriven drejskiva, glassmaskin, kommunikationsradio, tre radioapparater, fyra TV-apparater, två resebrandvarnare, två rakapparater, två elektriska väckarklockor, tre trumpeter, bas-tuba, klarinett, otaliga blockflöjter, två gitarrer, telefonsvarare, fyra knapptelefoner, dragspel, munspel, två munharmonikor, PC, cykel, skidor, skivstång, flera material- och färgset för teckning, olja, akryl och pastell, närmare tvåhundra handböcker om »self-improvement» med tusentals förslag till dagliga övningar av allehanda slag, m. m.

Till mitt förfogande har jag också tjugofyra timmar om dygnet.

Förföljelsemani

- JAG KÄNNER MIG FÖRFÖLJD.
 - Är du förföljd?
 - Jag vet inte.
 - Du lider kanske av förföljelsemani.
 - Jag har en känsla av att man betraktar mig som en tjuv.
 - Det verkar vara förföljelsemani. När började detta?
 - När jag snattade ett Aftonblad i Konsum.
 - Då lider du nog inte av förföljelsemani. Men är du förföljd?
 - Knappast.
 - Då är det alltså inte förföljelsemani.
 - Men jag har ju en känsla av att man betraktar mig som en tjuv.
 - Är du inte det då? Du tog ju ett Aftonblad utan att betala.
 - Ja, det har du rätt i. Då lider jag inte av förföljelsemani.
 - Är du riktigt säker på att du inte är förföljd?
 - Nej, risken finns ju.
 - Vet du om man verkligen betraktar dig som en tjuv?
 - Nej, men det är möjligt.
 - Då lider du nog ändå av förföljelsemani.
 - Men det behöver det väl inte vara?
 - Kanske inte. Du känner att du borde vara förföljd. Och det kan också vara så att du faktiskt är förföljd. I så fall lider du inte av förföljelsemani. Men är du inte förföljd så lider du inte heller då av förföljelsemani. Du känner ju bara att du borde vara förföljd. Helt enkelt.

Har allt detta blivit till en mani hos dig så kan det trots allt hända att du ändå lider av förföljelsemani, dvs om du faktiskt inte är förföljd men tror att du är det, därför att du borde vara det. Så är det.

– Vad tror du? Lider jag av förföljelsemani?

– Fan vet.

Ömma tår

JAG HAR FÅTT INTRYCK av att vi alltmer omges av ömma tår. De verkar vara så många att jag skulle vilja göra något för att stoppa deras utbredning. Dela ut hudskyddsplåster, erbjuda fotvård, bada min nästas fötter, torka dem med mitt hår (om jag inte vore skallig), smörja in dem med läkande salvor och på andra sätt försöka bota alla dessa ömmande tår.

Jag längtar efter att få finnas mitt ibland kraftiga muskulösa tår, gärna med antydningar av valkar, som dock inte får orsaka skavsår. Men ack, nu verkar min tillvaro liksom belamrad med idel diabetesfötter, reumatikerfötter, broskdegenererade tåben och andra slags ömmande tår som riskerar att bli trampade på. Snart vågar jag inte röra mig. Jag tror jag måste stå still. Eller bara gå ut om natten när inga tår finns inom tramphall.

Men egentligen är det ju ord som jag trampar med, när jag talar om ömma tår. Jag kanske måste sluta prata i stället. Ett alternativ är att jag fortsätter trampa på med ord, men gör dem lättare, så att de inte märks så mycket när de råkar träffa någon öm tå. Det är således inte andras fötter som ska smörjas in. Det är jag som behöver en väloljad käft, som ger ifrån sig ord, som är svalkande, helande fläktar för ömma tår, och som också når in i rummet mellan tår. Jag får gå på tå för mina samtalspartners – försiktigt – men ändå inte fjäska – stå på tå för dem.

Detta är naturligtvis lösningen.

